

služby z jakékoli příčiny sprostěni, zůstávají co do požitků v platnosti ustanovení zák. z 19. března 1920 č. 186 Sb.

Z těchto předpisů zákonných vyplývá, že nárok na služební požitky zákonem č. 232 upravené vázán jest na podmínku, že vrchní četnický strážmistr vykonává fakticky službu v 1. odst. čl. I. vytčenou; pomine-li tato podmínka, pomíjí i nárok, při čemž zákon ještě zvlášť zdůrazňuje, že je lhostejno v tom směru, z jaké příčiny byl vrchní strážmistr služby podle odst. 1. čl. I. sprostěn.

Jest nesporno, že st-l byl dnem 10. června 1922 zbaven velitelství četnické stanice, jež do té doby zastával, a byl přeložen na stanici jinou jako náměstek velitele stanice; že by tato funkce byla rovnocenná službě velitele četnické stanice, stížnost ani netvrdí.

Nekonal tedy st-l v době svého přeložení do trvalé výslužby t. j. koncem r. 1922 žádnou ze služeb v čl. I. cit. zák. uvedených, a nevznikl mu proto nárok na požitky tamtéž stanovené.

Neměl-li však v době pensionování nároku takového, nelze v zák. z 13. července 1922 naléztí nijaké opory ani pro nárok st-lův, aby služné v čl. I. zák. toho normované bylo vzato za základ pro vyměření st-lových požitků zaopatřovacích. — —

Č. 4047.

Zdravotnictví: * Ustanovení § 11. zák. z 15. dubna 1920 č. 332 Sb. nazasahá pro obvodní a obecní lékaře právního nároku na převzetí do státní služby.

(Nález ze dne 22. října 1924 č. 15.263.)

V ě c: Dr. Julius M. v D. proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy stran převzetí do státní služby.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podáním z 19. září 1922 zakročil st-l, obvodní lékař v D., odvolává se na zák. z 13. července 1922 č. 236 Sb. u žal. úřadu, aby byl ustanoven státním lékařem a naléhal podáním z 5. srpna 1923 na vyřízení své žádosti.

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že nepřevzme st-le do služeb státních a že rozhodl se naložiti s ním podle toho, co ustanovuje 1. odst. § 11 zák. z 15. dubna 1920 č. 332 Sb., provedeného zák. z 13. července 1922 č. 236 Sb.

O stížnosti do výroku toho podané uvažil nss takto: — —

Nesporno jest, že st-l zvolen byl za obvodního lékaře v D., tudíž za obecního zaměstnance po rozumu § 65 a 69 zák. čl. XXII. z 1886 ještě před 28. říjnem 1918. Ale pak, chtěl-li, aby mezi ním a čl. státem založen byl služební poměr, musil žádati o to, podle § 11 zák. z 15. dubna 1920 č. 332 Sb., jak také skutečně učinil a mohl tedy poměr ten býti založen pouze jmenováním tedy zvláštním jmenovacím aktem příslušného úřadu, směřujícím právě k založení onoho poměru.

Z toho je patrna bezdůvodnost st-lových vývodů, že se stal de facto převzatým pragmatikálním státním úředníkem tím, že složil slib

věrnosti čsl. republice a že zastával i pak svůj úřad pobíraje požitky od státu.

Slib věrnosti byl, jak patrně z ustanovení § 2 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb., pouze předpokladem, aby st-l jako samosprávný zaměstnanec byl na svém místě prozatimně ponechán, naprosto však nelze ani z oné ani z jiné normy dovoditi, že by dosavadní služební poměr st-lův složením slibu a ponecháním na jeho místě byl nabyv povahy služebního poměru zaměstnance státního a pragmatikálního, jak st-l se domnívá. Změny nelze však v nedostatku pozitivní normy spatřovati ani v tom, že st-li byly, jak tvrdí, jeho služební požitky nadále likvidovány a placeny státem, neboť i kdyby tomu tak bylo, nebylo by lze z okolnosti, že stát fakticky hradil náklady spojené s udržováním zaměstnanců samosprávných, dovoditi ještě, že chtěl tím vstoupiti ve služební poměr mezi samosprávnou korporací a jejím zaměstnancem uzavřený v právní posici zaměstnavatele.

Pokud by tedy bylo souditi, že st-l spatřoval v zamítnutí své žádosti porušení onoho domněle již existujícího poměru služebního vůči státu založeného, je stížnost patrně bezdůvodná, a zbývala by otázka, zda žal. úřad nedopustil se bezprávného zásahu v nějaké subjektivní právo st-lovo tím, že odepřel poměr ten založiti.

Nss neshledal však nezákonnosti ani v tomto směru, uváživ, že v předpisech zák. č. 332/20, doplněného zák. č. 236/22 nelze spatřovati nic, co by nasvědčovalo tomu, že zamýšlel založiti dosavadním samosprávným zaměstnancům v oboru zdravotní služby právní nárok, aby byli převzati do služeb státu. Naopak z doslovu cit. § 11, dle něhož jest danou otázku řešiti, je patrně, že zákon nemínil nikterak omeziti volnou dispisicí státních orgánů ke jmenování příslušných, pokud jde o výběr zaměstnanců v oboru zdravotně policejní státní služby, nestanoviv podmínek, za nichž by dosavadní samosprávní zaměstnanci musili býti převzati do státní služby, a ponechav jim tedy uvážiti a rozhodnouti, zda toho kterého žadatele budou jmenovati, nebo zda použijí jiného způsobu dispozice s ním, že ho totiž dají do výslužby šetříce při tom příslušných předpisů o zaopatřovacích požitcích, a zejména nelze spatřovati základ nějakého právního nároku žadatelova na ono jmenování ani ve směrnici — ostatně samozřejmé, — že úřad má při tom přihlížeti k otázce odborné kvalifikace a k zájmu státu, jako momentům rozhodným.

Není-li však právního nároku na jmenování po rozumu cit. zák. č. 236/22, neporušil žal. úřad subjektivního práva st-lova, zamítnuv jeho žádost o převzetí do služeb státu, a jest stížnost i z tohoto hlediska bezdůvodná. — — —

Č. 4048.

Cesty. — Administrativní řízení: * Rozhodlo-li městské zastupitelství města Brna o odvolání z usnesení městské rady, jímž pozemek v soukromém vlastnictví osoby třetí se nalézající prohlášen byl za cestu veřejnou (§ 6, odst. 2 zák. z 30. září 1877 č. 38 z. z.), jest rozhodnutí to pro nepřislušnost městského zastupitelství nezákonné.

(Nález ze dne 22. října 1924 č. 17.865.)